

Habřík



Z obsahu čísla:

8. vydání, duben 2012

Ročník: 2.

Cena: 5.- Kč

- *Jarní projektové dny*
- *Pobyt v Itálii den po dni*
- *Velký rozhovor o Itálii*
- *Den Země*
- *Z tvorby natich štákl*
- *Šestáci na Kuku*
- *Mistrovství Královéhradeckého kraje v psaní na PC*
- *Habříkovo bludiště*
- *Křížovka, rozdíl, osmisměrka, vtipy...*
- *... a mnoho dalšího ☺*



Den Země

Dne 20. 4. Šel první stupeň sbírat odpad do Smetanových sadů a jiných míst v okolí Hořic a druhý stupeň se vypravil do lesa. Už na kraji lesa jsme byli rozděleni do skupin a potom už na nás čekali lesníci, kteří pro nás měli



připravena různá stanoviště.

Na prvním stanovišti jsme poznávali šišky, listy a větévky z různých stromů, na druhém jsme se dozvěděli něco o přepravě, kácení a značkování stromů. Další stanoviště bylo zaměřené na škůdce, hlavně na kůrovce. Dokonce jsme měli šanci vyzkoušet si

změřit vzdálenost stromu od nás. Také nám lesníci na mapě ukázali svůj revír a měli jsme i tu příležitost podívat se a hlavně si obtěžkat lebky srnců, daňků..., pohládili jsme si srst různých lesních zvířat. Když jsme se vrátili do školy, přišel k nám pán s živým výrem. Následovala další přednáška, po které jsme si zahráli hry na pytláka a ještě tu, že jsme hmatem poznávali věci v sáčku, který pan lesník nechal kolovat.

Když byl konec, dostali jsme klíčenku, reflexní náramek a lipo za to, že jsme byli hodní a poslouchali jsme. © Celý Den Země byl senzační.

K. Jančurová

Projekt Vodník

Dne 4. 4. se v 6. třídách konal projektový den s názvem Vodník. Projekt nesl název dle básně Karla Jaromíra Erbena. V tento den jsme měli za úkol přiblížit tuto baladu mladším spolužákům. Nejprve jsme museli vytvořit kulisy a rozdělit si role, abychom mohli baladu zahrát. Přípravy trvaly celý den, poslední hodinu jsme baladu zahráli.

J. Vojtěch

Projektový den – přírodovědné pokusy

Dne 4. dubna 2012 proběhl projektový den v 5.B. Ráno jsme si každý přinesl to, co nám pan učitel dva dny před tím řekl. Pracovali jsme po dvojicích. Když jsme si pokusy vyzkoušeli, tak k nám do třídy přišli žáci z 2.B. Byly tam zhruba takové pokusy: voda a její vlastnosti, chuťové pohárky, co plave a co se potopí, obarvení pijáku lentilkami a co udělají svorky v plně sklenici vody. Všem se nám to líbilo a odcházeli jsme s úsměvem. 😊 😊 😊



L. Dvořáková

Projekt Hořice

Projekt Hořice proběhl minulý měsíc v sedmé třídě. Během první části projektu jsme se seznámili s programem a dali se do práce. Dostali jsme mapky a zjišťovali jsme počet ulic v Hořicích. Zjistili jsme, že je v Hořicích kolem devadesáti ulic, z toho šedesát dva po někom pojmenovaných. Následně jsme si nacházeli o těchto osobách krátké informace. V druhé části projektu jsme šli do hořického muzea na výstavu o historii Hořic. Obdrželi jsme pracovní listy a chodili po stanovištích, přičemž jsme informace z nich zapisovali do těch pracovních listů. Projekt Hořice se velmi vydařil a práce našich učitelek se povedla. Myslím, že si tento projekt užila celá třída.

J. Nosek

Z prací našich žáků

Mám ráda, když je slunečný den.
Mám ráda, když můžu jít ven.
Mám ráda, když je venku teplo.
Mám ráda, když je dlouho světlo.
Mám ráda, když jsem užitečná.
Mám ráda, když jsem statečná.
Mám ráda, když teplý vítr fouká.
Mám ráda, když jsem dobrá holka.
Mám ráda, když je pondělí.
Mám ráda, když jsme veselí.
Mám ráda, když je úterý.
Mám ráda, když mě nic nebolí.
Mám ráda, když je pátek.
Mám ráda, když mám svátek.
Mám ráda, když je sobota.
Mám ráda, když není robota.
Mám ráda, když je neděle.
Mám ráda, když se nic neděje.

T. Němcová, 5. B

Mám ráda, když je krásný den,
mám ráda, když můžu jít ven.
Mám ráda, když je léto,
mám ráda, když jsme v zemi této.
Mám ráda, když se slunce směje,
mám ráda, když se něco děje.
Mám ráda, když slunce pálí,
mám ráda, když mě mamka chválí.
Mám ráda, když voní seno,
mám ráda, když mi brouček sedne na rameno.
Mám ráda, když voní les,
mám ráda, když mě vítá náš pes.
Mám ráda, když voní louka,
mám ráda, když vítr fouká.
Mám ráda, když se lidi mají rádi,
mám ráda, když jsme všichni kamarádi.

Jinke van der Meer, 5. B

Mám ráda, když slunce svítí,
mám ráda, když kvete kvítí.
Mám ráda, když se máme rádi,
mám ráda, když jsme kamarádi.
Mám ráda, když jsme veselí,
mám ráda, když jsem v posteli.
Mám ráda, když voní les,
mám ráda, když štěká pes.
Mám ráda, když mám kam jít,
mám ráda, když můžu snít.
Mám ráda, když voní jídlo,
mám ráda, když vidím své sídlo.
Mám ráda, když jsme spolu,
mám ráda, když sedíme u jednoho stolu.
Mám ráda, když vidím svou rodinu,
mám ráda, když koučíme poslední hodinu.
Mám ráda, když je ticho v lese,
mám ráda, když se vůně nese.
Mám ráda, když šumí moře,
mám ráda, když pípá kuře.
Mám ráda, když kotě mňouká,
mám ráda, když se na mě kouká.
Mám ráda, když křeček kouše,
mám ráda, když vidím souše.
Mám ráda, když zapadá slunce,
mám ráda, když vidím sumce.
Mám ráda, když obloha září,
mám ráda, když na mě nejde stáří.

L. Dvořáková, 5. B

Ahoj Kelsie,

moc se mi líbí tvoje příběhy a dobrodružství a hlavně to, jak jsi zachránila klisnu Melodii, když ji chtěli odvézt pašeráci a předat ji jejich nadřízenému pánovi. Mnoho jsi riskovala a málem tě dokonce hodili do moře, ale ty jsi se svou paličatostí ubránila a zachránila jsi i Melodiino krásné hříbě, které v tu chvíli měla v sobě a narodilo se jí na jaře v dubnu. Jeho majitelka Julie Petruzzi ti poslala jeho fotku pár hodin po jeho narození a sdělila ti, že se jmenuje Mořský racek, protože věděla, že mu přinese štěstí po tom, co tu Melodie prožila za dobrodružství. Měj se hezky,

Káťa

K. Šturmová, 5.B

Když se štěstí unaví, sedne i na vola

Přijímačky za sebou. Snad úspěšně. Absolutní pohoda. Zase tak absolutní ne, protože se mé velectené já mělo vyhrabat z postele a utíkat na busák, kvůli nějaké soutěži v psaní na klávesnici PC. S nechutí jsem vstal a doplazil se na busák, kde jsme měli sraz. Nakonec jsme jeli čtyři. Já, Petra Černá, Viktorie Junková a taky, jako psychická podpora, naše paní učitelka Lhotová. Nasedli jsme do autobusu (někteří z nás za poloviční jízdné!!!) a jeli jsme směr Hradec Králové, kde jsme po půl hodince také vystoupili (někdo z nás mírně zelený). A protože byly naše nožky unavené cestou autobusem, nasedli jsme na MHD a nechali se pohodlně dovézt až ke škole, kde se měla ona soutěž uskutečnit. Po chvílce hledání jsme konečně našli vchod do školy a nechali se přivítat (dali nám žluté jmenovky s našimi jmény, takže jsme se všichni cítili hrozně důležité). No a pak jsem se rozhlédl po třídě a koukal jsem do tváří těch namyšlených ***** ze „Štefcovky“ (pro pochopení tohoto sdělení se musíme vrátit do minulosti o nějaký ten rok zpátky, kdy se naše škola zúčastnila soutěže v psaní na PC v Novém Bydžově, kde nás tyhle... ehm... pochybné existence těsně porazili a my jsme z této soutěže odjeli s prázdnou).

Challenge accepted. Symbolické zakřepání kloubkama a nevraživý pohled by měl jako oznámení pro následující boj „kdo z koho“ stačit. Po chvílce úvodních řečiček, které snad nikdo z nás neposlouchal, jsme se konečně odebrali do soutěžní místnosti.

První soutěžní disciplína, třicetiminutový postup v programu ZAV, mi přišla docela jednoduchá a sliboval jsem si od ní jednoznačný postup na první příčky v žebříčku. Po půl hodině vytrvalého psaní jsem měl devadesát jedna lekcí. To ušlo. Překonal jsem svůj vlastní rekord z minulého roku, ale na první tři místa to stejně nestačilo a „Štefcovka“ už mě zase začínala štvát.

Nevadí. Před námi bylo ještě několik soutěžních disciplín, tak se přeci nenechám odradit prvotním neúspěchem. Následoval přepis anglických sloviček do češtiny. To by mělo být docela jednoduché. Ale slovička se hrozně pletla a postupně jich přibývalo víc a víc a já se musel spokojit s pátým místem.

Po pauze přišla na řadu matematická zběhlost a já jsem se neustále mračil na obrazovku svého počítače. Psal jsem a psal jsem, a pak byl najednou konec soutěže... A Viki obsadila první místo! (Já jsem skončil až sedmý, ale to tu nebudeme rozebírat!!!) I tak jsem skákal radostí, že "Štefcovka" konečně dostala co proto, a šel jsem si dát (v pořadí už asi čtvrtý) džusík s potutelným úsměvem na tváři.

S výrazem krajní radosti jsme se opět odebrali do soutěžní místnosti a na řadě byla česká gramatika. Hrubka sem, hrubka tam, zmáčknout enter... a zase konec. No a jakpak se nám vedlo v téhle disciplíně? **KONEČNĚ** jsem

vyhrál... muhehehe. Vidět výrazy těch "Štefcáků" prostě stálo za to.

Se suprovým pocitem jsme si šli sednout k počítači, napsat si poslední "královskou" disciplínu, desetiminutový opis. Těch deset minut uteklo strašně rychle a už tu byly výsledky... 272,2 úhozů za minuta, čímž jsem si vysloužil druhé místo.

Celkově jsem skončil na třetím místě, takže se můžu honosit titulem "třetí nejtalentovanější pisár na PC klávesnici". Viki Junková skončila na osmém místě, Pěťa Černá na dvanáctém. Myslím, že mluvím za celou naši skupinku - tenhle den jsme si náramně užili, odvezli jsme si pěkné ceny a spoustu diplomů (nesmíme zapomenout na naše žluté "gangster" jmenovky). A někdo z nás (ehm, ehm) byl obdařen igelitkou od devítinásobné mistryně světa v psaní na PC. "Štefcovka" byla konečně pokořena a já jsem mohl hrdě odjet. Jo, málem bych zapomněl... taky máme fotku s panem ZAVem... ☺



Pro školní časopis Habřík Pavel Malach

Velký rozhovor o Itálii

Rozhovor v tomto čísle je zaměřen na projekt Česko-Itálie, na otázky proto postupně odpovídali učitelé doprovázející nás na našem projektovém setkání v Itálii – paní učitelka Lhotová, pan ředitel Chalupa a samozřejmě také paní zástupkyně, bez které by projekt nikdy nevznikl a všichni ji za něj moc a moc děkujeme. Je možné, že se některé odpovědi budou opakovat. Je to způsobeno tím, že každý učitel odpovídal za sebe a tím pádem vyjádřil svůj vlastní názor. Abychom nemuseli stále vypisovat jména dotazovaných, jsou v rozhovoru použity jejich iniciály: RCH – pan ředitel Chalupa, LN – paní zástupkyně Novotná, KL – paní učitelka Lhotová.

Jak byste zhodnotil/a práci dětí v Itálii?

KL: Ať už české nebo italské děti, všichni byli úžasní a předvedli své maximum. Celý týden byl pro vás velice náročný, během dne jste měli minimální možnost na odpočinek, okolo panoval stres z italské organizace, a přesto jste se dokázali koncentrovat a celou tu dobu pilně pracovat. Myslím, že jste museli kolikrát jít až za hranice svých možností, ale skvěle jste to zvládli. To obdivuji.

RCH: Práce dětí v Itálii byla výborná, příkladná.

LN: Kdyby všechny děti ve škole pracovaly s takovým úsilím a radostí během školního roku jako projektová skupina v Itálii, byl by Habr učitelský ráj na zemi. ☺ Ale zcela vážně. Přála bych všem učitelům, aby někdy mohli zažít práci s tak motivovanými dětmi, jako my v Anagni. A v podstatě i naopak. Dětem bych přála po celý rok tak nadšené učitele, jako jsem byla já v Itálii. ☺

Jaké to je úsilí dovést úspěšný projekt do úspěšného konce?

KL: Největší podíl na vedení projektu má paní učitelka Novotná, takže je to otázka spíš pro ni. Ale myslím, že velké. ☺ Určitě to chce velkou energii, pevné nervy, co nejlepší organizační schopnosti a předvídatost, umění mezilidské komunikace, fungující tým zodpovědných lidí, se kterými se dá co nejlépe spolupracovat (ať už jste to vy, vaši rodiče...), hodiny a hodiny příprav a má-li být úspěšný konec, pak zřejmě i kapku toho štěstí.

RCH: Dovést projekt do konce je dost práce - sehnat peníze (za celý dvouletý projekt jsme utratili cca 450 000,- Kč), vše zorganizovat, promyslet pobyt, nacvičit vystoupení... Víc by k tomu řekla paní zástupkyně, jí patří velký dík.

LN: No docela namáhavé, náročné na čas a nervovou soustavu. Ale má to určité výhody. Dlouhodobý projekt je takový mezník v určování mezilidských vztahů. Při práci se hodně pozná. Během dvou let prořídnu řady dětí a zůstanou jen ti, kteří vědí, za čím jdou, a kterým nevadí pro to něco obětovat. S těmi se pak kantor nemusí bát vycestovat do ciziny. A samotným dětem zůstanou po ukončení projektu přátelské vazby na dlouhou dobu a nezapomenutelné vzpomínky.

V čem jsou Italové jiní než Češi?

KL: Tak především ve způsobu života. Na rozdíl od nás nic moc neřeší, prostě si ten život tak nějak žijí, jsou víc v pohodě. Jsou daleko méně organizovaní, v řadě věci jim chybí trochu disciplína. A jsou daleko hlučnější než Češi.

RCH: Moc neřeší časovou dochvilnost a nelámou si hlavu, když organizace není na 100%.

LN: Tak rozhodně mají jiný „čas“ než my, tzv. italský čas. Kdo nezažil, nepochopí. Když se řekne v Čechách, že odjezd je v 8:00, tak to respektujeme a v 8:05 máme strach, že už nám ujeli. V Itálii je 8:30 a všichni jsou klidní, protože zítra je přece taky den.

Jinak jiní jsou samozřejmě ve spoustě ohledech, např. časy a způsoby stravování (největší jídlo mají večer - večeře může mít až 7 chodů, což je pro Čecha smrtelná záležitost), způsob jízdy na silnicích (dalo by se to nazvat organizovaný chaos), nepořádek na ulicích (nemají odpadkové koše), nemají chodníky (chodí se mezi auty), atd., ale jak při odjezdu řekla Loredana (italská učitelka AJ), „máme více věci společných, než odlišných“. A to asi potvrdí každý „účastník zájezdu“.

Co se Vám na tomto projektu líbilo nejvíce?

KL: Tohle je těžká otázka, asi nedokážu vybrat jednu věc nebo situaci. Jsem ráda, že jsem se ho mohla zúčastnit a prožít nové věci - poprvé jsem letěla letadlem, poprvé jsem viděla moře... Takže určitě zůstane spousta vzpomínek, spousta hezkých vzpomínek.

RCH: Mně osobně přijetí u biskupa a pak závěrečné vystoupení - to je vždy nádhera.

LN: Tak krom opravdu vydařeného závěrečného představení jsem si nejvíc užívala to, jak italské a české děti mezi sebou komunikovaly. Konečně měly možnost využít angličtinu, kterou se v podstatě trochu uměle ve škole již 6 let učí, k praktickým účelům. Až jsem se někdy divila, jak si najednou na tu gramatiku pěkně vzpomněly... ☺

Čím je Itálie jiná než Česko?

KL: V Itálii je úplně jiná krajina, mají tu moře i hory, mnohem vyšší hory, než u nás. Italská města jsou zcela odlišná, vystavěná na kopcích s úzkými uličkami a domy vystavěnými tak, aby lidem poskytovaly co největší ochranu před sluncem. Je tu jiný způsob života, jiná kuchyně - v Čechách si dám těstoviny a jsem po jídle, v Itálii je to teprve začátek.

-> Zaujal mě například způsob stolování, daleko častěji používají plastové nádoby. Oproti Itálii máme ale v Čechách mnohem čistěji.

RCH: Mně se strašně líbí malá městečka s úzkými uličkami.

LN: Hlavně počasím a tím, že má moře. To jim závidím.



Co Vás na tomto projektu zaujalo nejvíce?

KL: Nejvíc mě zaujal asi život lidí v Itálii. Zjistila jsem, že moje představy o něm byly dost zkreslené, idealizované. No a potom samozřejmě to nasazení, se kterým jste do projektu šli a se kterým jste v něm celou dobu působili, bylo obdivuhodné.

RCH: Fascinuje mě, jak se umíte chovat a zodpovědně nacvičovat, když chcete.

LN: Tak já si otázku trochu přizpůsobím a odpovím na to, co mě na projektu tzv. „dostalo“. Když jsme před 2 lety začínali nacvičovat první tance, byla jsem z toho trochu zoufalá. Ne každý má totiž v sobě cit pro hudbu a rytmus a naučit tančit někoho, kdo muziku opravdu neslyší, se leckdy zdá být nemožné. Jenže 3. května 2012 v Anagni se při vystoupení zdálo, že tam netancují děti, ale zkušení profesionálové. Pro mě nezapomenutelný zážitek a pocit velkého vděku všem zúčastněným.

Budou následovat i jiné projekty, případně jaké?

KL: Další projekty by doufám následovat měly, byla by velká škoda, kdyby tomu bylo jinak. Nicméně velikostí a vzácností se asi žádný nevyrovná projektu s Itálií. Je pro nás pro všechny velkým štěstím, že jsme se na něm mohli podílet.

RCH: O jiné projekty se budeme snažit, uvidíme. Rozjednaná je spolupráce se Slovenskem a Polskem.

LN: Další mezinárodní projekt se připravuje, ale vše závisí na tom, zda na něj získáme finance. Pokud ano, příští rok čeká naše děti Polsko a Slovensko.

Děkuji za rozhovor

-Villy-

Pobyt v Itálii den po dni

26. 4. 2012 jsme odletěli do Itálie. Sraz byl u školy v půl osmé. Všichni jsme se loučili s rodiči a s kamarády ze školy. Dokonce i pár slziček ukápló.

Na letišti stoupal adrenalin a u některých strach z letadla. Při bezpečnostní kontrole ne každý prošel. Někteří museli podstoupit prohlídku (naštěstí se u nikoho nic podezřelého nenašlo, tak jsme se obešli bez nějakých problémů). V letadle jsme si to užili, protože byl krásný výhled. Cesta do naší vily byla snad nekonečná. Náš autobus nebyl zrovna moderní a nejčistší, ale byl měkký a jak se houpal, tak někoho uspával. První okamžiky, kdy jsme viděli naši vilu? Tajil se nám dech a většina brala okamžitě foťák a začala fotit. Když jsme dorazili, přišli nás přivítat italská kamarádi, kteří už tu na nás netrpělivě čekali. Ani jsme si nevybalili a už jsme museli jít k biskupovi. Velice vlídně nás přivítal a vyměnili jsme si dary. Poté jsme čekali, než maminky italských dětí dodělají večeri, a do té doby jsme hráli hry. Večeře byla výborná. Nejprve jsme měli italské těstoviny s parmezánem a ovčím sýrem, poté kuře s hranolkami, po kterém přišel ovocný salát a tradiční italská zmrzlina. Přesycení jsme se vrátili do vily a šli jsme spát.

Druhý den jsme šli hned po snídani přes celé město do školy za italskými kamarády, kde jsme se naučili pár užitečných italských frází a dozvěděli se něco málo o historii jejich města Anagni. Později jsme se rozdělili do dvojic a italské děti si nás rozebraly domů na oběd. Sraz jsme měli u vily ve 4 hodiny a šli jsme na taneční zkoušku. Připomněli jsme si naše a italské tance. Zkouška trvala asi 2 hodiny, a pak jsme měli malou přestávku, abychom se navečeřeli. Po vícehodové večeri jsme se převlékli do společenského oblečení na koncert sborů z Anagni a Alatri, které trvalo až do nočních hodin.



Třetí den jsme se jeli podívat do Říma a Vatikánu. Nejdříve jsme se šli podívat na Colosseum, ale kvůli nedostatku času jsme ho viděli jen zvenčí. Další naše cesta směřovala na Svatopetrské náměstí. Tam byla obrovská fronta, čekající na prohlídku kopule. Uvnitř nás čekaly nekonečně dlouhé schody,

kteřé vedly nahoru. Jelikož bylo strašné teplo a žádné mraky, měli jsme krásný výhled. Poté, co jsme sešli dolů, jsme si prohlédli katedrálu a zamířili do vatikánské pošty, kde jsme napsali a poslali pohledy. Při cestě nazpět jsme se zastavili na zmrzlinu a nakoupit nějaké suvenýry. Když jsme přijeli do vily, dali jsme se do uklízení pokojů. Později jsme se navečeřeli a zalezli do svých pokojů.

Čtvrtý den jsme vstávali o něco dříve, protože jsme měli snídani už v půl osmé. Po snídani jsme vyráželi do katedrály Bonifáce VIII. Zde nám paní průvodkyně říkala zajímavé věci o katedrále, ale v italském jazyce, takže nám musela italská paní učitelka překládat vše do anglického jazyka a s tím nám pak pomáhala paní učitelka Novotná ☺. Po prohlídce katedrály jsme se vydali do muzea Tarsie Turri, což je rodinný podnik, který vyrábí obrazy z přírodního dřeva. Ve 13:00 si nás italsí kamarádi opět rozebrali do rodin na oběd. Odpoledne jsme měli další taneční zkoušku, při které jsme se někteří učili italské tance a Italové naopak ty naše. V půl osmé jsme se vydali společně do Pizzerie Ranch, kde jsme ochutnali několik druhů pizz. Naše italská kamarádka Noemi měla v ten den 14. narozeniny, tak se jí objednala pizza s nutellou. Zpočátku jsme si říkali, co to bude za pizzu a zda se to dá vůbec jíst. Ale byla výborná!!! (Jen doporučuji.) Když jsme se vrátili do vily, snad všichni jsme lehli a spali, protože jsme už byli unavení a vyčerpaní.



Pátý den jsme dopoledne vyrazili do vinice jednoho z italských učitelů. Tam jsme dostali přednášku o tom, jak se vyrábí víno. Potom jsme každý dostali jedno víno a začali si na něj vyrábět štítky. Ty nám později pan učitel nalepil na víno a udělali jsme s našimi výtvoři

společnou fotku. Odpoledne jsme měli zkoušku zpěvu, ale byli jsme velice otrávení a unavení. Po zkoušce se ale grilovalo, a tak jsme se spokojeně nacpali a jeli zpátky do vily.

Šestý den jsme dopoledne nasedli do autobusu a jeli k moři. Cesta trvala asi tak hodinu a půl a my jsme se nemohli dočkat, až se uvelebíme na pláži. Hned, jak jsme přijeli, šli jsme se koupat. Voda ale byla tak studená, že tam dlouho vydrželo jen pár otužilých jedinců. Ostatní třeba hráli volejbal, kuličky nebo se jen tak váleli a opalovali. Jenže brzy odpoledne se zatáhlo, ochladilo se a začalo trochu pršet. Tak jsme se sbalili, jeli na zmrzku, a pak do vily.

Ve středu ráno jsme se probudili do krásného dne. Počasí bylo pěkné, slunečné a bez mráčku. Hned ráno po snídani nás čekala zkouška tanců. Zkouška byla dlouhá a namáhavá. Měli jsme toho plné zuby, místo, abychom šli nakupovat dárky a suvenýry na slíbený trh, zase jsme museli tancovat a poslouchat, jak se všichni dohadují. Organizace byla k ničemu a k tomu stres obrovský. Vše, co bylo napsáno v rozvrhu, bylo téměř úplně jinak. Následně jsme šli konečně do města nakoupit suvenýry a další věci. Odpoledne jsme se konečně sešli na hotelu. Večer na nás čekala diskotéka. Byla velká zima, ale trsáním jsme se zahřáli ☺. Možná i nálada by se trochu vylepšila, nebýt toho, že si někteří z nás zabouchli pokoj a nebylo vůbec jisté, kde stráví následující noc. Vše se nakonec vyřešilo a mohli jsme se v klidu vyspat.



Osmý den po snídani jsme šli prezentovat naši zemi a školu do italské školy. Ve škole jsme si následně předali dárky a šli do rodin na oběd. Oběd jsme strávili v italských rodinách. Po vynikajícím obědě jsme se zabavili sportem na herní konzoli. ☺ V pozdním odpoledni jsme se sešli na hotelu, nacvičili nástupy a odpočívali na večerní představení. Představení probíhalo podle plánu a nakonec jsme ho zvládli bez větších problémů. Po skončení představení jsme měli tak trochu všichni slzy v očích (nemusím doplňovat proč)... A raději jsme šli spát.

Předposlední den jsme si konečně mohli užít naplno bez stresu. Vystoupení bylo úspěšné za námi a nás čekal výlet do nedalekého městečka Alatri. První zastávkou zde byla návštěva továrny na výrobu mozzarely, kde nechyběla ani ochutnávka. Dozvěděli jsme se, jaký je postup při výrobě tohoto druhu sýra a dost nás překvapilo, že

celý proces trvá zhruba jen půl hodiny. Po návštěvě továrny jsme zamířili na místní trh, i když ani zde nebyl čas na nákupy úměrný tomu, co všechno jsme potřebovali nakoupit. Když jsme nakoupili alespoň pár maličkostí, zavezl nás autobus do historické části města, kde jsme se naobědvali. Po obědě jsme měli chvíli na odpočinek, a pak už nás čekala další zajímavá činnost – výroba květinového koberce. No, vlastně jsme ho vyráběli spíš z barevné soli, to ale nic nemění na tom, že jsme si tuto činnost náramně užili a vytvořený znak Hořic se nám moc povedl. Následovala prohlídka okolí a již tradiční zastávka – zmrzlina. Večer jsme měli závěrečnou diskotéku, a protože jsme tentokrát nebyli ani zmrzlí, ani vystresovaní, užili jsme si ji snad ještě víc. I když byla o dost smutnější, věděli jsme, co nastane další den – loučení. Přípravy na něj jsme zahájili už na diskotéce, protože ne všichni kamarádi a učitelé měli možnost s námi jet v sobotu na letiště. Komu zbyly síly, ten ještě po návratu z diskotéky balil, ostatní se uložili k spánku.



Probudili jsme se do posledního dne. Sluníčko svítilo, ale do smíchu nám moc nebylo. Po deseti namáhavých, ale krásných dnech to všechno končí. Dobalili jsme poslední věci do kufru a pomalu se odebrali do vstupní haly naší vily, kde už na nás čekali někteří kamarádi. Ostatní se pomalu scházeli a začalo loučení. Byli jsme vyčerpaní, ale snad nikomu z nás se nechtělo opustit to, co jsme tu během deseti dnů vybudovali. Cesta autobusem na letiště byla velice tichá, všichni jsme byli ponořeni do vlastních myšlenek a užívali si poslední společné chvíle. A pak to přišlo, rychle nás vyhnali z autobusu a najednou jsme se ocitli úplně sami na letišti. Ani jsme se nemohli pořádně rozloučit, protože v Itálii autobusy na letišti nesmí stát, a tak jsme kamarádům mohli jen zamávat. Prošli jsme pasovou kontrolou, která byla o poznání přísnější než v Čechách, a nasedli do letadla. Po mírně adrenalinovém letu jsme se vrátili domů. Vrátili jsme se bohatší o nová přátelství, nové zkušenosti a spoustu nezapomenutelných vzpomínek. Itálie pro nás byla velkým poznáním, na které nikdy nezapomeneme. ...

K. Klimová, B. Vagenknechtová, V. Vaňura, K. Lhotová



Fotbalový turnaj – okrskové kolo

Dne 18. dubna se 5.B a 5.A zúčastnila okrskového kola McDonald's Cupu. Naši hráči výborně, v posledním zápase jim stačilo 8 gólů, aby byli na prvním místě. Také, že je dali. Vyhrali 20:0. Moc se nám to líbilo. ☺

L. Dvořáková

Čarodějnický den

Posledního dubna se konal na 1. stupni Čarodějnický den. Slétlo se mnoho čarodějů a čarodějnic z mnoha koutů Hořic i okolních vesnic. Nejvíce to pojali prvňáčci, kteří si vyšli i do ulic Hořic. Také ostatní děti z nižších ročníků byly hodně převlečené. Páráci z „áčka“ byli na výletě a v „běčku“ se za čarodějnice převlékly jen tři děti. Ostatní si asi mysleli, že už jsou na převlékání za čarodějnice velcí, ale nejradši by kouzla a čáry používali při písečkách a zkoušení. Moc se mi to líbilo a těším se na další takový den.



Tereza Němcová 5.B

Exkurze na Kuks

Dne 19.4. jsme se vydali na exkurzi. Ráno v 7:45 přijel autobus a my odjeli společně se 6.B na Kuks. Kuks je malá vesnice a bývalé lázně. Hlavní dominantou Kuksu je velká bývalá nemocnice, kterou nechal vybudovat František Antonín Špork. Celá vesnice je rozdělena na tři části: první jsou lázně, kde se veselilo a byly slavnosti. Když jsme přešli most, který vedl přes řeku Labe, ocitli jsme se v části symbolizující myšlenku. Poté už následovala jen dlouhá cesta a smrt. Smrt byla právě ta nemocnice, ve které byla taky lékárna a hrobka. Ještě, než jsme se šli podívat do hrobky, museli jsme spočítat sochy, které areál lemuje, a zjistit, která část vyjadřuje kladné a která záporné vlastnosti. Na obou stranách jich byl



stejný počet – vlevo kladné, vpravo záporné. Po spočítání soch jsme se podívali do zahrady, která byla opět osově souměrná. Asi po 10 minutách přišel pan kastelán a my se šli podívat do kostela a do hrobky. Po prohlédnutí jsme zamilovali na louku za nemocnicí, abychom se na to všechno podívali z dálky, a potom jsme se pomalu odebrali zpět do lázni, kde jsme si koupili zmrzlinu a šli pomalu k autobusu. Autobus nám ještě zastavil v Miletině na náměstí, abychom mohli projít. Někdo šel do cukrárny, někdo dal přednost prohlídce chystané pouti. Byl to hezký den.

H. Sedlák

POZVÁNKA NA ŠKOLNÍ AKADEMII ZŠ NA HABRU

Vážení rodiče, žáci a přátelé školy,
srdečně Vás zveme na školní Akademii, která proběhne ve středu dne 30.5.2012 v DK Koruna od 17.00 hod. Vaše děti společně s učiteli (někteří žáci sami) letos připravili pestrý program plný zpěvu, tance, divadla i vtipu. Přijďte své děti a učitele podpořit. Účast žáků, kteří vystupují na Akademii, je závazná. Těšíme se na společně strávený čas.

Jak sedmáci spali ve škole

Dne 12.4. ve čtvrtek jsme se sešli v 18 hodin před školou. „Spaní ve škole“ jsme zahájili společným opékáním buřtů a klobás na zahradě školy. Během opékání jsme si povídali. Po večeři si někteří kluci zahráli fotbal a ostatní hráli hru „Mrazík“. Než se setmělo, šli jsme do tělocvičny, kde jsme si připravili věci na spaní a hráli jsme kolektivní hry. Byla to velká legrace. Během večera jsme také oslavili narozeniny Vaška a Davida. Po dojetí dobrých dortů jsme se pomalu, ale jistě připravovali na spánek. Ráno bylo kruté, nechtělo se nám vstávat, ale museli jsme, abychom včas stihli uklidit tělocvičnu, nasadit se a včas začali páteční vyučování. Spaní ve škole se povedlo a všichni jsme si to užili, dopadlo to skvěle. Rádi bychom si takovou akci zopakovali.

Jakub Nosek a Petra Baliharová, 7. tř.

Něco pro zasmání

Jedou dva chlapci v nacpaném autobuse a najednou se jeden začne usmívat. Ten druhý se ho ptá: „Co ti je na té tlačence k smíchu?“ „Ale, ten chlap vedle si strčil svoji peněženku do mojí kapsy!“

„Mami, víš kolik zubní pasty je v jedné tubě?“ „Nevím.“ „Já už to vím: od gauče až k televizi.“

Sedí stará babička s mladou holčičkou a stará babička říká: „Maruško, já už v tvých letech pracovala. A Maruška říká: „To já v těch tvých ještě budu.“



Víte co mají společného muži a mraky?... Všechno! Když odtáhnou, nastane hezký den.



Nová paní učitelka si chce ověřit znalosti z psychologie, a tak se zeptá: „Kdo si myslí, že je hloupý, ať se postaví.“ Když dlouho nikdo nevstává, tak se postaví Pepíček. „Pepíčku ty si myslíš, že jsi hloupý?“ „Ne, ne, ale nechtěl jsem, abyste tu stála tak sama.“

Najdi 10 rozdílů a vybarvi si obrázky

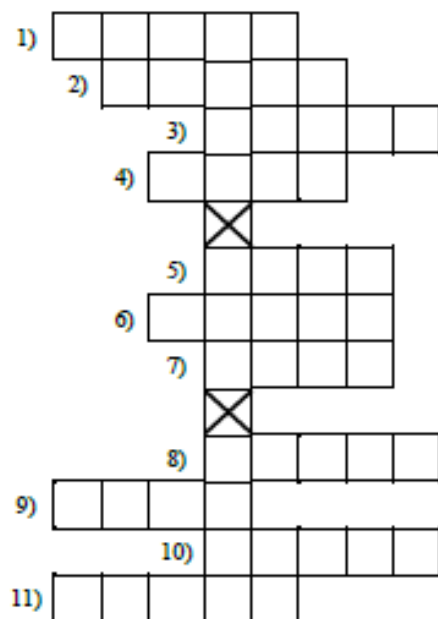


Habříkova osmisměrka

S	K	K	N	D	A	R	E	Č	E	K	T
T	E	J	R	E	O	P	I	Č	K	A	R
O	Š	A	R	A	D	B	E	Á	D	E	U
L	I	R	I	S	V	Ě	R	C	C	L	B
E	Y	D	O	D	Í	L	O	A	V	I	
K	N	I	D	U	B	E	N	E	T	Í	Č
E	A	N	M	E	V	O	E	Á	L	Y	K
Č	R	K	R	O	K	O	R	E	K	K	Y
Í	F	Y	Z	I	K	A	I	E	Í	U	K
J	O	N	L	A	L	O	K	Š	Č	O	K
A	C	E	O	L	I	V	O	V	Á	E	E
Z	V	A	J	Í	Č	K	A	K	T	Y	K

boreček	oddíl
dáreček	Olivová
dobroty	opička
duben	pec
František	sardinky
fyzika	stolek
korek	škola
košík	trubičky
krok	vajíčky
kukání	Velikonoce
kytka	zajíček
neděle	zlo

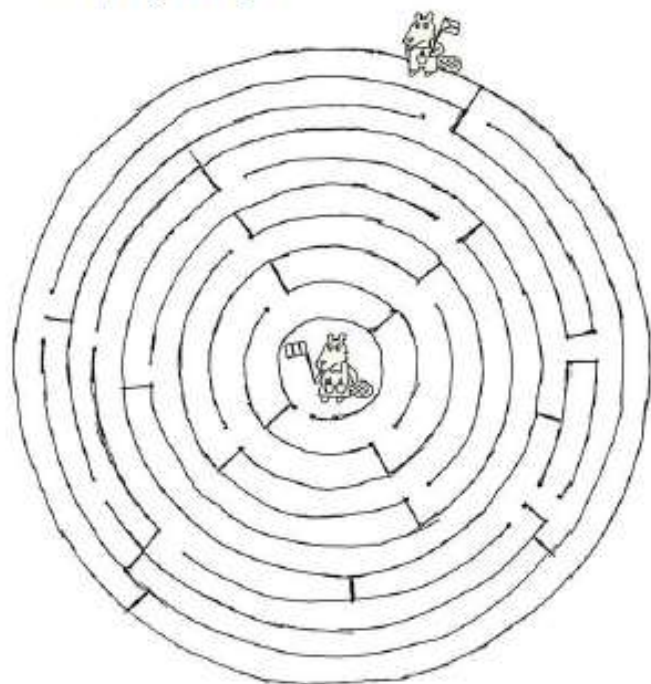
Habříkova křížovka



- 1) Kdo opyluje květy?
- 2) Každý člověk má své a příjmení.
- 3) Nádoba, ze které jíme (může být i létací).
- 4) Kde pěstujeme obiloviny?
- 5) Lidská dolní končetina
- 6) Poslední den v týdnu, ve kterém se učíme
- 7) Velké, tlusté, většinou šedé zvíře s velkýma ušima
- 8) Přídavné jméno v názvu naší republiky
- 9) Jaká řeka protéká Pardubicemi?
- 10) Jak se nazývá zvíře, které vrní?
- 11) Nejčastější rasa psa, kterou používají policisté k různým akcím.

Bludiště

Náš Habřík se vydal do Itálie za svojí kamarádkou. Pomůžeš mu překonat hory a moře, která je oddělují?



H. Vojtěch



Realizováno za finanční podpory
Královéhradeckého kraje.

Redakční rada: Lenka Dvořáková, Tereza Němcová (5.B), Kateřina Juncurová, Viktorie Vaňurová, Jan Sedláč, Denisa Kroupová, Jan Vojtěch (6.A), Jakub Novák, Michal Romaniuk, Michal Kašpar (7. tř.), Vilem Vaňura (8. tř.), Karolína Klímová, Kristýna Němcová, Pavel Malach, Bára Vagenknechtová (9. tř.)